

— "Αμ μα τὸ Θεό, γι' ἀναποδοιὰ ἐργεταί τε-
τια ὦρα; ἔλεγεν ὁ κύρ Γιάννης ἐνῶ ἡ δεισιδαιμονία
τοῦ ἀνάφροντος τὸ θυμὸ τοῦ τοῦ ἔφερνε δάκρυα.

— Δὲ πειράξ'... εἶπαν ἀπόξω. Ὁ Κώστας δὲν
ἔχει κακὴ καρδίαν κέρκω τον κι' ἕνα τσίπρου σὰ θέ-
λεις, νὰ πῆ καλορίζικα. Ἐ, Κώστα, τί λές; Τοῦ πίνε;

— Τοῦ πίν' τοῦ πίν'! εἶπαν οἱ ἄλλοι. Τοῦ πίν'
μὰ νὰ πῆ καὶ καλορίζικα!...

— Ἄιντε καλορίζικα, εἶπε κι' ὁ Κώστας ἀδειά-
ζοντας τὸ ποτήρι, καὶ νὰ μὲ συμπαθῆς. Μὰ ὁ διάο-
λος νὰ μὲ πάρη, μουρμούριζε παραπέρα, ἂν δὲ μοιά-
ζει αὐτὴ ἡ σέσουλα σὰ χάσα πεθαμένου!...

Βόλο;

ΝΙΚ. Γ. ΜΑΡΓΩΜΕΝΟΣ

Η ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΙΚΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ο Κ. Ν. ΛΑΡΔΗΣ

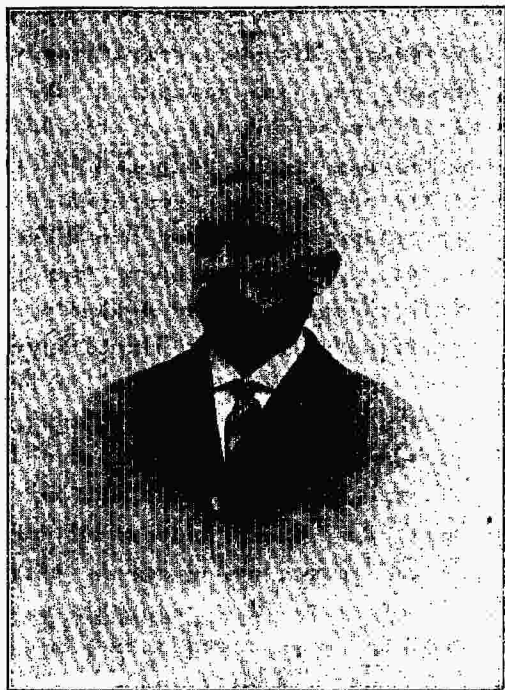
Εἰς τὰ τόσα βραβεῖα μὲ τὰ ὁποῖα ἔσα μὲ τώρα ἔχει
τιμηθῆ τὸ καλλιτεχνικὸν βιβλιοδετεῖον τοῦ κ. Ν. Σ.
Λάρδη, τὸ πρῶτον καὶ τελειότερον Βιβλιοδετικὸν ἐργαστά-
σιον τῆς Ἀνατολῆς, προσετέθη καὶ τὸ Χρυσοῦν Βραβεῖον
διὰ τὸ ὁποῖον οἱ Ἑλληνοδίκαι τῆς Διεθνούς ἐκθέσεως
Ἀθηνῶν ἐτίμησαν αὐτό, τιμήσαντες οὕτως ἐν τῷ προ-
σώπῳ τοῦ κ. Λάρδη, τὸν ἀκμάτατον ἐργάτην καὶ τὸν φι-
λότιμον καλλιτέχνην, τὸν ἀπειδῶς ἐξοδεύοντα καὶ ἀδια-
κόπως ἐργαζόμενον διὰ τὴν τελειοποίησιν τῶν ἐργαστάσι-
ων του, διὰ τὴν ἀνάδειξιν, ὅπως καὶ τὸ ἀνέδειξεν, ἐράμι-
λων τῶν εὐρωπαϊκῶν.

Μία ἐπίσκεψις ἀπλὴ εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πραξιτέλους
ἐργαστάσιόν του, κατὰ τὰς ἐργασιμὰς ὥρας, θὰ σὰς πείσῃ
περὶ τῆς ἀληθείας τῶν γραμμῶν αὐτῶν, αἱ ὁποῖαι ἀδυνα-
τοῦν ν' ἀναπαράσθῃσιν καὶ τὴν ἀμυδροτέραν εἰκόνα
περὶ τῆς εἰς αὐτῷ ἐπικρατούσης τάξεως, περὶ τῆς καλλι-
τεχνικῆς ἐργασίας τῆς ἐξερχομένης ἐκ τῶν τελείων μη-
χανημάτων καὶ ἐκ τῶν χειρῶν ἐμπειροτάτων τεχνιτῶν

Ἐπισημαίνεται ὅτι ἡ Βιβλιοδετική ἐν Ἑλλάδι ἀνεδείχθη ὑπὸ τοῦ κ.
Λάρδη κανεὶς δὲν τὸ ἀμυροβητεῖ. Ἀπὸ τῆς παιδικῆς του
ἡλικίας ἀφοσιωθείς εἰς τὴν τέχνην καὶ ἐπὶ τριάκοντα
ὀλόκληρα ἔτη διευθύνων τὸ τελειότερον βιβλιοδετικὸν ἐρ-
γαστάσιον τῆς Ἀνατολῆς, ἐδημιούργησε διὰ τῶν ἰδίων
του χειρῶν καὶ διὰ τῆς παρομιμώδους ἀγαθότητος καὶ εὐλι-
κρινείας του, θέσιν ἐπιζήλον ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἀπέδειξε
δὲ πρὸ τούτοις τετραγωνικώτατα τὴν δύναμιν νὰ κατορ-
θῶσιν ἡ ἐργασία, ὅταν τὴν ἐγκολποῦται τίμιος ἄνθρωπος,
εὐλαβοῦμενος αὐτὴν ὡς θρησκείαν καὶ προσφέρων εἰς αὐ-
τὴν, ὡς θυμίαμα, ὅχι μόνον τὸν ἰδρωτὰ τοῦ προσώπου του
ἀλλὰ καὶ τῆς ψυχῆς του τὰς ἀρετάς.

Ὁ κ. Λάρδης δὲν ἀνέδειξε μόνον τὴν Βιβλιοδετικήν,
ἐτίμησε καὶ ἀνέδειξε τὴν ἐργασίαν ἐν γένει, καὶ δι' αὐτὸ

παρ' ὅλων ἐδωρῆθῃ δικαιοσύνη ἢ τιμὴ, διὰ τῆς ὁποίας τὸν
περιέβαλαν οἱ Ἑλληνοδίκαι τῆς Διεθνούς Ἐκθέσεως, ὅπως

θεωρεῖται δικαιοσύνη καὶ ἡ ἐξειδικασμένη ἐμπιστοσύνη δι'
τῆς τὸν περιβάλλει ἡ πολυπληθὴς καὶ ἐκλεκτὰ πελα-
τεία, εἰς τὴν ὁποῖαν συγκαταλέγονται καὶ αἱ ἐνταῦθα
ξῆναι ἀρχαιολογικαὶ Σχολαί, ἀναθέτουσαι εἰς αὐτὸν πᾶ-
σαν ἐργασίαν τῶν Βιβλιοθηκῶν των.

Ἡ Κοινή Γνώμη

ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ

Ἀγαπητέ μου Νουμά,
Καθὼς καταλαβαίνεις ἀπ' τὸ γράψιμό μου εἶμαι
μαθητὴς, ἀπὸ κείνους ὅμως ποὺ ἀθέτουν ἐν δευτέρῳ
μαίρῳ τὸ σχολεῖο. Γιατί ἔχω μανίαν νὰ διαβάζω καὶ
προπάντων τὰ καλὰ χρονολογούμενα τῶν ἐφημερί-
δων. Διάβαζα λοιπὸν πρῶτα τὰ δικά σου ποὺ δη-
μοσίευσες σ' τὴν «Ἐστία» καὶ δὲν ξέρεις τί ἡδονὴ
μοῦ φέρνκε. Ἄμα εἶδα τὴν ἀγγελίαν πὼς θὰ βγῆ
ἐφημερίδα «Ὁ Νουμάς», μ' ἀνυπομονισίαν μεγάλην
περίμενα τὸ πρῶτο φύλλον καὶ πρῶτος ἴσως ἤμουνα
ποῦ τ' ἀγόρασα καὶ ἀφοῦ διάβασα τὸ πρῶτο ἀρθρον
σου καταλάβα καλὰ καλὰ πὼς ἡ ἐφημερίδα αὐτὴ

θᾶχει «μέλλον.» Καὶ δὲν ἐλαθεύτηκα ὅπως εἶδα
ὑστερὰ ποῦ πότε πότε ἔπερνα τὸ φύλλον σου γιατί
μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ πέρνω ταχτικά. Εἶδα πὼς
ὁ «Νουμάς» μπροστὰ στὴν Ἀλήθεια δὲν ψηφάει
προσωπικὰ συμφέροντα ἀλλὰ μ' ἀλάκερη ἀνεξαρτη-
σία πολεμεῖ καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἀκολουθήσαν οἱ ἀλη-
θινοὶ πολεμιστὰδες ποῦ ἀπ' τὴ μούχλα θέλουν νὰ
λευτερώσουν τὸ ἔθνος. Κοντεύω νὰ σημειώσω ἐδῶ
πὼς οἱ ἀρχεῖς τοῦ «Νουμά» συμφωνοῦν μὲ τὰ δικά
μου «ἐνστικτα» — γιατί ἀπὸ μικρὸς δὲ χώνευα καὶ
δὲ χωνεύω τὰ παράξενα — κι' αὐτὰ τὰ «ἐνστικτα»
πολὺ μοῦ τὰ δυνάμωσα ὁ Νουμάς. Καὶ στὸ σχολεῖο
ἄμα βλέπω τὸν καθηγητὴ νὰ ψιλοκοσκινίζει τὰ πί-
τουρα, νὰ πῶμε, σπασμοὶ μὲ πιάνουνε, ἄσ' τα πειὰ
ἄμα βλέπω διακρίσεις ὡς ἐξῆς τῶν μερικῶν φαφλατά-
δων συμμαθητῶν μου κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Τὴν συχαίρια μου λοιπὸν γιὰ τὸ σημερινὸ σου
ἄρθρον ποῦ ἔγραφε γιὰ τὴν Ἑλληνικὴν—ἀμερικανικὴν
πύλα νὰ γράψω—ρεκλάμα ποῦ κάνει γιὰ τὸν ἑαυτὸ
τοῦ ὁ Στάης ἀναλώμασι τῶν ποδαργίων μας.
Ἄ! ἀλήθεια ἡ καρδίαν μου πᾶει στὸν τύπον τῆς ἄμα
βλέπω τὸ δίκαιο κουρέλιασμα τοῦ ἀπὸ τὸ «Νουμά».
Εἶνε ἀλήθεια πὼς ὅποιος καὶ νᾶρθῃ στὰ πράγματα
ὅλο τὰ ἴδια χάλια θὰ μᾶς πλακώσουνε: ὅλοι εἶνε
«πᾶρ' τὸν ἕνα—χτύπα τὸν ἄλλο». Ἐγὼ ὅμως πα-
ρακαλῶ νὰ μὴν εἶνε στὸ ἄρμα τῆς ἐξουσίας ὁ Κορ-
φιᾶτης μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ μὴν εἶνε ὑπουργὸς τῆς
Ἀπαιδευσίας ὁ Καπετὰν Ρεκλάμας—ὅπως τὸν λές—
καὶ ἐπομένως νὰ μὴν εἶνε κ' οἱ Ἕλληνες δάσκαλοι
περιηγητῆς τῆς Ἑλλάδος καὶ μεῖς νᾶχουμε τὰ πό-
δια μας.

Γειά σου
ΜΙΚΡΟΠΑΡΑΞΕΝΟΣ.

ΑΠ' ΤΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ

Ἀγαπητέ μου «Νουμά»
Ἐλάβα ἕνα γράμμα ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ
καθηκόν μου θεωρῶ νὰ σὰς τὸ στείλω μὲ τὴν πεποι-
θησὴ πὼς θὰ τὸ δημοσιέψετε γιατί ἐνδιαφέρει ὅλους
ποῦ σε διαβάζουν.
«Ἱεροσόλυμα. Δὲν ἤξερω ἂν ὅλοι ποῦ ὑπερασπί-
ζονται καὶ πετσοκόβουνται γιὰ τὴν καθαρεύουσα
εἶναι σὰν κι' αὐτὸν ποῦ μᾶς ἐπισκέφθηκε. Αὐτὸς ἦλθε
δῶ κάτω νομίζοντα πὼς θὰ μᾶς περᾶσῃ γιὰ πράσινο
χαβγιάρι. Αὐτοῦ πέρα δὲν ἦτανε γιατροὶ νὰ τοῦ γιά-
νουν ἀραγε τὰ μάτια κι' ἦλθε ἐδῶ νὰ τοῦ τὰ γιάνομε

τὸ ἄτι τοῦ Θεόδωρου ἐσηκώθη στὰ πιανὰ πόδια κι' ὁ
Ρωμαῖος ἐκατάφερε στὸν ἐχθρὸ του μπηχτὴ κονταριά
στὸν ἀριστερὸν ὤμο, ἀλλὰ ὁ Γότθος εἶμινε στέρως στὴ
σελλὰ. Τάλογκ ἔξακολουθήσαν νὰ τρέχουν μακρινόντας
μὲ τέχνην τὰ γύρισαν ξάφνωσ κι' ἐχυθῆκαν ὀπίσω. Ὁ
Θορισμοῦθος ἐσκόπεψε στὸ στήθος κρένοντας πὼς οὐδὲ
σκουτάρι, οὐδὲ θώρακας θάμειναν ἀτρυπητά, ἀλλὰ ὁ
Ρωμαῖος ἐδέχθη τὸ χτύπημα πάναν στὸν ἀετὸ τοῦ σκου-
ταριοῦ του καὶ στὸν ἴδιον καιρὸν ἐστρίψε λίγο τάλογο,
ὥστε ποῦ τὸ κουσπὶ τοῦ κονταριοῦ ἐξεγλίστρησε πάναν
στὸ χάλκιμα κι' ὁ Θορισμοῦθος θάβγαϊνε ἀπὸ τὸ κεφάλι
τοῦ ζώου, ἂν δὲν ἐστιούσε τὸ κοντάρι στὴ γῆς. Ὁ-
πως ἦτον σταματημένος ὁ χιλιάρχος τὸν ἐπρόφτακε καὶ
κάνοντας πάλι νὰ ὀρθωθεῖ τὸ φερὶ του, τοῦφερε δεύτερο
χτύπημα κατάστῆθα καὶ τὸ ὄπλο δὲν ἐπροσπέρασε τὸ
χοντρὸ θώρακκ, ἀλλὰ τὸ ξαφνικὸ ἀγούμισμα τὸν ἔκα-
με νὰ ζυγαρίσει καὶ πρὶν λάβει καιροῦ νὰ βρεῖ πάλι τὸ
ἴσιο, ὁ Θεόδωρος τοῦφερε κι' ἄλλη βαρηματιὰ ποῦ εὐ-
κολα τὸν ἐξέγυρε, καὶ ὁ κόμητας ἐφυγε ἀπὸ τὸ πλευρὸ
κι' ἔπεσε βρῦς στὴ γῆς. Πιετώντας ὁ χιλιάρχος τὸ
σκουτάρι ἀδραξε μὲ τὰ δύο χεῖρα τὸ ὄπλο του καὶ τὸ-
στήσε ἀπάνου στὴ λαϊμὸ τοῦ Θορισμοῦθος, στὸ μέρος
ποῦ κολλοῦσε ὁ θώρακας μὲ τὴν περικεφαλαιὰ καὶ
ποῦχε μείνει ἀπὸ τὴν πεσηματιὰ γυμνὸ. Κ' ἦτον ἔτοι-
μος νὰ τὸ μπηξεί.

«Παραδίνεσαι;» τὸν ἐρώτησε.
«Ἡ χώρα εἶνε δική τους. Θὰ τὴν πάρουν καὶ
χωρὶς ἐμέ' τελειωνε».
Κι' ὁ Θεόδωρος ἐσυλλογίστηκε μὲ πολλὴ γλιγωρά-
δα πὼς ὁ νικημένος ἀρχηγὸς τοῦλεγε ἀλήθεια ἡ χώρα
θάπεφε καὶ θ' ἀγρίευσαν οἱ βάρβαροι θελοντας νὰ ἐγδι-
κηθοῦν γιὰ τὸ φόνο τοῦ Θορισμοῦθος ποῦ στὰ μάτια
τους θάτουν ἀδικος, γιατί ὁ κόμητας δὲν εἶχε πέσει λα-
θωμένος. Ἡ Κασσώπη θάχε περισσότερα νὰ ὑπαφέρει.
Τοῦ εἶπε.— «Δὲ σε σκοτώνω, σήκω' ἄς σοῦ φέρουν
τάλογό σου».
«Καβαλλάρης κράζομαι νικημένος, θέλεις τῶρα
στὰ πόδια δίχως ἀρματωσιά;» ἀποκρίθη ὁ κόμητας,
ἐνῶ ἐσηκονόσουν.
Οἱ βάρβαροι ποῦ ἦταν παραταγμένοι καὶ ποῦ ἐκοί-
ταζαν ἀνήσυχτοι, ἐβούζαν βροντερὰ ἐπαινώοντας τὸ Ρω-
μαῖο.
«Ὅπως θέλεις» εἶπε ὁ χιλιάρχος πεζεύοντας.
Κ' ἐνῶ ἐγδυνόνταν καὶ οἱ δύο τῆς βαριῆς ἀρματωσι-
ῆς, ὁ Θορισμοῦθος εἶπε.
«Στρατιώτης Ρωμαῖος δὲν ἐστάθη ἀκόμα τόσο γεν-
ναῖος ὅπως ἐσύ. Ζήτησέ μου χάρη, ὁ Θορισμοῦθος καὶ
οἱ Γότθοι εἶναι κι' ἀφτοὶ γενναῖοι».
«Ἄν πεθάνω κι' ἂν πάρεις τὴν χώρα, νὰ σεβα-
στεῖς τοῦλάχιστο τὴν Ἀσκληπιηγένεια τοῦ Φιλόστρα-

του τὴ θυγατέρα».
«Ναί» τοῦ ἀποκρίθη.
Εἶχαν μείνει μὲ τὰ ρούχια σκουτιὰ τους κι' ἄλ-
λα ὄπλα δὲν ἐβαστούσαν παρὰ σκουτάρι καὶ σπάθα καὶ
περικεφαλαία. Ἀρχισαν ὀπίσω τὴ μαλαί. Οἱ περικε-
φαλαῖες ἐσήμαιναν, οἱ σπάθες ἐσιπιθοβολοῦσαν, τὰ
σκουτάρια ἐκρουόνταν. Ὁ Γότθος ἐπροσπαθοῦσε νὰ μέ-
νει ἀσάλευτος ἀλλὰ ὁ Ρωμαῖος τὸν ὑποχρέωνε νὰ προ-
χωρεῖ ἢ νὰ πηγαίνει ὀπίσω, καθὼς ἔκανε ὁ ἴδιος. Μὲ
μία δυνατὴ σπαθιά ὁ Θεόδωρος εἶχε ραγίσει τὸ ἄλαφρὸ
σκουτάρι τοῦ κόμητα καὶ τοῦχε πληγώσει τὸ χέρι.
Ἦτον τὸ πρῶτο αἷμα. Μὰ δὲν ἔδωσαν προσοχὴ στὴ
μικρὴ πληγὴ. Ὁ Θορισμοῦθος ἐπλήγωσε κι' ἐκεῖνος
τὸ χιλιάρχο μὲ τρυπητὸ χτύπημα στὸ μηρὶ, ὁ-
ἀγώνιας ὅμως ἐξακολουθοῦσε πάντα μὲ τὴν ἴδια λύσσα.
Οἱ σπαθῆς ἐπεφταν συχρὲς πολὺ, βαριῆς καὶ βροντερές.
στὸ τέλος ὁ Θεόδωρος, βλέποντας πὼς ὁ δεξιὸς ὤμος
τοῦ Γότθου ἦτον ζέσκεπος, ἤθελθε νὰ τοῦ καταφέρῃ
θανατερὸ χτύπημα καὶ γιὰ νὰ τὸν γελασεῖ ἐξάμεινε
στὴν κοιλιὰ. Ἐπροχώρησε στενοχωρῶντας τον, ἔβαλε
μεγάλῃ φωνῇ, κι' ἐσήκωσε μ' ὀρμὴν καὶ μὲ γοργότη-
τα τὴ σπάθα του γιὰ νὰ τοῦ τρυπήσει τὸ λαϊμὸ. Μὰ
ὁ ἄλλος κἀνοντας ὀπίσω τὸν ἐβγαλε, κι' ἀφίνοντας ὑ-
στερὰ νὰ γλιστρήσῃ τὸ σιδερό του πάναν στὴ λεπίδα
τοῦ Ρωμαῖοῦ ἐβάρωσε καρφωτά. Καὶ τὸ σπαθὶ ἐμπήκα

μετς ; Έμετς δέν ξέρουμε από γατρουσύνη και τόν πι- στέψαμε—τόν βάλουμε στό κρεβάτι και του κάναμε ό,τι μπορούσαμε.

Όσο πήγαινε και χειρότερα,αυτόνε όμως, φαινό- τανε, πώς δέν τό έμελλε γιά τή βλέψη του και μές έκανε θεωρίες γιά τήν καθαρεύουσα. Καταλάδαμε όμως ότι αυτές οι θεωρίες ήθέλανε και πληρωμή, και ότι τό ψεύτικο στραβωμά των ματιών του δέν ήτανε τίποτα άλλο παρά τέχνασμα γιά νά κοιτάξ, καλύτερα πού είναι κρυμμένα τά κειμήλια μας και τόν διώξαμε μέ τή παρακλήση νά πή στους καθαρευ- ουσάκους νά μή ξαναπατήσουν εδώ γιατί κι' οι λίρες τελειωσαν και τό ψωμί λιγότεψε και τό μυαλό μας αβύησε δέν είμαστε σάν και πρώτα κουτοκλόγγροι. Νά μήν ξανάρθ, κανείς απ' αυτούς...

Καλόγερος»

Π ροκάτω μου λέγει νά σάς παρακαλεσω νά τόν πληροφορήσετε πού βρίσκετε αυτό τό Καθαρό μικρό- διο, έ κ. Α. γιά νά έχουν τό νού τους.

Μέ υπόληψη
Γ. Κ.

ΧΑΛΙΑ ! ΧΑΛΙΑ !

Φίλε Νουμά.

Δέκα χρόνια ακόμα έν περάσουνε, και έν οι σοφοί και οι τεχνίτες μας, γιατί απ' αυτούς τιμούν- ται οι λαοί και διαζώνται οι φυλές, δέν ξεπετά- ζουν τή στάχτη πού θόλωσε τά μάτια τους, και έν δι' σιωπών μέ νιά σημαία του 21, νά σπάσουν τ' άδύναστο και προδικικό τιμόνι της σημερινής Πολι- τικής συμμορίας, αρχινώντας από τό Κορριάτη Θεο- τόκη, όπου ίντιάνικα μάγια θά ξέρει, νά κρατιέται άκόμη γιά Κυβερνήτης, έχτός από τό λήθαρχο των σπουδασμένων μας, θά χαθή ή ένδοξη ή πανταζή- λειμένη κι' από άκρη σ' άκρη της χτισής ξακουσμένη λέξη «Έλλάδα.» Και θ' άκούεται ό άχός της λαχ-

στό στόμα του Θεόδωρου πού δέν είχε ακόμα πάψει τή φωνή,και τόση ήτουν ή όρμη της τρυφησίας κι' ή όφρα του χιλιάρχου, πού ή σπάθα έβγήκε από πισωθειό και έχώθη πέρα πέρα έως τή χέρη. Και έπεσε ό Θεόδωρος χάμου αιματοκυλισμένος και λίγο αναταράχτη γιατί γλίγωρα του βγήκε ή πνοή.

Ό Θορισμούθος τότες παρήφανος έσκυψε γιά νά γδύσει τό λείψανο ως ήτουν ή συνήθεια, μέ άλλο δέν έπηρε παρά τό σιδερένιο δαχτυλίδι, τάλλα όπλα του τά πάωσε σιμά του.

Και τότες οι σύντροφοι του Θεόδωρου περιλυποι ήρ- θαν νά σηκώσουν τό νεκρό και μαζί ήταν και ή άμοιρη Άσκληπηγένεια. Έκλαιγε πικρά κι' εγονάτιζε μπρός στόν σκοτομένον και του σφόνγιζε άπαρηγόρητα τό αίμα και μέπαθος τόν έφιλούσε.

«Ποιά και ποιανού είσαι, κόρη, πού σούκαμα τέ- τοια λύπη;» έρώτησε ό Θορισμούθος κοιτάζοντας τήν προσεχτικά.

«Είμαι ή Άσκληπηγένεια του Φιλόστρατου ή θυ- γατέρα» άποκρίθη κοιτάζοντας κι' εκείνη τό βάρβαρο μέ πικραμένο βλέφαρο «κι' ήμουν ή άρραβωνιαστική του Μού πères τή ζωή μου».

«Άσκληπηγένεια, ή χώρα είναι δική μου όμως έδωσα υπόσχεση στόν πεθαμένο νά σου χαρίσω τήν έ- λεφτερία κι' ό Θορισμούθος κρατεί τό λόγο του. Άς έπαύουν τώρα τό λείψανο του άντρειομένου στη χώρα, κι' άς τό τιμήσουν, καθώς του πρέπει, και σύ αναχώ- ρησε μέ τόν πατέρα σου όπου βούλεσαι, ή παραδόσου πτά χέρια μου, ως νά τελειώσει ό πόλεμος».

«Θορισμούθε, ό άγαπημένος μου άπέθανε σκοτωμέ- νος, ή πατρίδα χάνεται κι' ή δόξα της σβύνεται και γώ νά ζήσω όταν όλα θάνε χαμένα, όταν έλοι θάνε πεθα- μένοι; Θάνε τούτη χάρη γιά μένα; Πεθαίνω μέ τή χώ- ρα μου.» Και τήν έτίναξαν οι κλάψες.

Κ' έθιάμασε ό Θορισμούθος και της έιπε.—«Η-

τάρας στέ φωτερά του Παρθενώνα και της Άγιας Σοφίας τ' άλλοιωτο Μεγαλειο.

Φυλές ξενικές θά πνίζουν και τό στέρνο μας αίσθημα, έν καλά και έχτός από τήν Άθήνα, στη λογόμενη έλεύτερη Έλλάδα, λησμονιούνται άγύριστα οι Σοφοκλήδες μας, και κατάφερε ή Δύση στη Προδοσία των πολιτικών μας, και στη θαμπωσία μας, Παλάτια δικά της νά χτιζουμε (Νέο Θέατρο Κέρκυρας) γιά νά θρεφτούμε ζαστερότερο τή Σένη Ίδέα λησμονιώντας τή δική μας τήν Έλληνική ! Και άρου μές έφερε ή κουβέντα στα κορριά- τικα : 'Ο Κοποδίστριας πού σ' αγαλώ του κοι- τάζει τή σκλαθωμένη άγνάντια "Ηπειρο δείχνωντάς την, κάλλιο νά γύριζε και νά δείχνει τό ίδιο του Νησί, πού έζω, πέρα στα χωριά της Κέρκυρας, ζούνε οι άνθρωποι χειρότερα από τους χωριάτες Γιαπο- νέζους, και πουλιώνται γιά τό ξερόψωμο και έκείνο καλαμποκίσιο. Και βρίσκεις κορίτσια της παντρίας ζυπόλητα και γδυμένα, πού ή ανάγκη τάφερε νά δουλέθουν μεροκάματο 40 λεπτά [χωρίς φαγητό] Και τί δουλειές; νά κουβαλάνε κοπριές και άλλες άναρμόδιες σ' άφτές δουλειές. Και βρίσκεις νιούς γδυμένους νά πέρνουν μεροκάματο μία Αρχμή.

Σέ άλλη κουβέντα, θ' άκούσετε και τή προόδο της Κέρκυρας, πού τά Τζουμέρικα τήν περνάνε.

Άφτά τά γράφω, γιά νά τά μάθω και ό άλλος κοσμάκης, τό πώς πιάνουνε τά μάγια του Γ. Θεο- τόκη.

Χτιζει ένκ Θέατρο, στοίζει και τή χώρα, σάν τις γυναίκες πού παζαριάζονται, και άφίνει 80 χιλιάδες όπου κατοικούνε στο Νησί της Κερκύρας, άκούστε το, στη πείνα και στη γδύμνια. Νά μές ζούνε λοιπόν τέτοια θέατρα. Κκι γιά Έπίλογο φέρνω

Πρώτα τό νησί του νά φτιάση, και έπειτα νά του μάζ νά στέκεται Πρωθυπουργός

Μεθώνη Άπριλίου 1904.

Π.

σων γέννημα γι' άλλον καιρό, τρυφερή Άσκληπηγέ- νεια με νίκησε και τούτος στη γεννησιότητα, μέ νικιάς και σύ τώρα έπαρε και τό δαχτυλίδι του».

Ός τόσο τέσσεροι είχαν ακμάσει στον όμο τό νε- κρό χιλίαρχο και έάνησαν προς τό κάστρο, οι άλλοι άκα- λούθησαν πέζοι σέροντας τάλογα από τά χαλινάκια, και ή νεκρική συνοδεία έμπηκε στη χώρα.

Τήν ήμέραν αυτήν οι Γότθοι ήσυχασαν. Μά τά- ποταχνά της άλλης ήμέρας έδόθηκε ή πρώτη ριζή τό- σο από τή γης όσο και από τή θάλασσα. Οι βάρβαροι έπρόσβαλαν τή χώρα σε πολλά μέρη, ώστε πού ό στρα- τής μόλις ήτουν άρκετός νά υπερασπίζει, κι' έφραζόν- ταν πολλοί γιά νά μοιραζούν τά πολεμοφόδια. Οι μη- χανές έχτυπούσαν κι' έρείπιζαν τά τειχιά, μπρός στα κάστρια και στες πόρτες οι Γότθοι έμαχόνταν από τους κινητούς πύργους, οι καταπέλτες έδούλευαν. Ό στόλος έπάσκιζε νά μπει στό λιμάνι, κι' είχε κατάφέρει νά σι- μώσει στό βράχο του κάστρου τόσο πού οι μύθοι δέν τόν ένοχλούσαν, ένω έχτυπούσε τή χώρα κι' έκανε πολύ νά υποφέρουν οι πολιορκημένοι.

Ήταν εύκολο νά καταλάβει κανείς πώς ή Κασσώ- πι, δέν θάργους νά πέσει. Οι στρατιώτες έχτυπιών- ταν άντρεία, μέ τους έπαιρνεν ό κόπος έφριχναν μεγά- λα λιθάρια πάνου στες χελώνες των κριών, κι' άναμέ- νες σαιττες στους πύργους, έχυναν θάλασσα βραστή λά- δια, και πίσσα και θερμό, γιά νά έμποδίζουν τήν άνά- βαση μέ τις σκάλες, έπολεμούσαν και μέ μηχανές και μέ δοξάρια, κι' έσκότωναν πολλούς μέ και από τους ίδιους έπέφταν. Κάθε τόσο στη χώρα άναβε πυρκαϊά και χέρια δέν ήταν γιά νά σβύνουν.

Όλη μέρα άγωνιστήκαν κι' ούδε τή νύχτα δέν έβρθηκαν άνάπαψη τ' σκοτάδι έθάρυνε περισσότερο τους Γότθους πού είσιμωσαν τότες τους κριούς στες πόρτες, και προς τά μεσάνυχτα άκουστήκαν τά πρώτα βαριά χτυ- πήματα.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Φοιτητή στα Νομικά. Παραστικά σας. Γρά- στε μας. Μά νά μάθουμε και τ'ονομά σας. Δέν κάνετε κα- νένα έγκλημα, γιά νά τό κρύβετε.—κ. Καραπ. 'Υστερ' από δυό τρία φύλλα θά δημοσιευτή δίχως άλλο.—κ. Ν. Συρμ. Σκόπελο. Έυχαριστούμε γιά τά καλά λόγια πού μές γράψατε. Σας στέλνουμε σήμερα δυα τά βιβλία πού ζητάτε, έξέν από α'Ιλιάδα, γιατί έδες οι α'Ιλιάδες του κ. Πάλλη, 250 κομμάτια κι' άπάνω, πουλήθηκαν. Τό Β δέν πουλιέται. Γράψτε στον Ιβιο, σ'ε Λίβερπουλ, νά σας τό στείλη. Τό «Κρασι» του κ. Στατινόπουλου θά βγή τήν άλλη βδομάδα δίχως άλλο θ'άνα: 16—17 τυπογραφ. φύλλα και θ'άχ, 70 εικόνες ευρωπαϊκές μ' δυα τά και- νούρια μηχανήματα πού μεταγειρίζονται σήμερα στην Ευρώπη γιά τά κρασιά.—κ. Πέτρο Δρόνα. Καλό τό πρώτο τετράστιχο :

Του πόνου τή σπαραχτική κραυγή
Πού ριζες σάν έπίθαινες, θυμάμαι
Ραγίστη κάθε ανθρώπινη καρδιά
Ραγίστηκαν κι' οι πέτρες, τό θυμάμαι

Μά τό δεύτερο τετράστιχο μ' έκείνο τό εκκαούργα χέρη πού εήτανε δέν ήτανε δέν τό πολυκαταλάζαμε :

Μόνο τό χέρι πού τά στήθη σου άπωνα
Ξέσχιζε μέ φαρμακερό μαχαίρι
Μόνον έκείνο φοβερώτερο κινήθηκε
γιατί του Πλάστου σου ήτανε, δέν ή-ανε,
Κακούργου χέρι.

—κ. Αριότιππο. Βεβαιότα. Τυπώθηκε κι' ό «Δίφνης κι' ή Χλόη» στο σχήμα του «Τίμων» και στη σειρά της Βιβλιοθήκης του «Νουμά». Τήν άλλη βδομάδα θ'άναί έτοιμο τό βιβλίο και θά πουλιέται χαρτοδεμένο στα γρα- φεία μας και στο βιβλιοπωλείο της «Εστίας» δυό δραχμές.

—κ. Μαρ Γεράν. Πέραστε τήν Κυριακή μ. μ. από τό γραφείο. Έχετε ένα δέμα μέ βιβλία.—κ. Πάν. Θαλασ- σινό. Άφού βρισκόσαστε τώρα στην Άθήνα δέν περνάτε από τό γραφείο ; Η έπιμονή σας είναι άδικαιολόγητη.— κ. Μικρομερίτη. Θά δημοσιευτή. Έυχαριστούμε.

Κανείς πλιά δέν έλπικε νά γλυτώσει ή χώρα κι' ό λαός άπαιτισμένος έπιθυμούσε νά παραδοθεί νομίζον- τας πώς μέ τήν ύποταγή θά γλύκαινε τους βαρβάρους. Μάλιστα οι γυναίκες έφοβόδυνταν περισσότερο κι' εγενότουں δαρμός και κλάμα. Η Άσκληπηγένεια όμως κι' άλλ- λες άργύντισσες είχαν κλειστεί μέσα στο κάστρο, πού θάμενε άπαρτο, κι' έν έπιπτε ή χώρα, αλλά γιά λίγο γιατί χτισμένο σ' άλλον καιρό οι πύργοι του ήταν ά- δύνάτοι γιά τες μεγάλες μηχανές κι' ήταν μετρημένες οι ζωοτροφίες, και τό νερό έλειπε.

Ό πόλεμος έδόσαστε δυό μέρες ακόμα οι στρατιώτες άγωνιστήκαν όσο έδυνόνταν. Τήν τρίτη μέρα προς τό βράδι οι πύργες έξεφουντωθήκαν και σά φουσκωμένους τρά- φοι τό ξανθό φουσατό έμπηκε πλημμυρώνοντας τή χώρα.

Heils, heils skapja matjan jah drinkan (*)

Έρώναζαν σ' όλους τους δρόμους, σ' όλα τά σπι- τια και έσφαζαν τους άντρες κι' έσκαθώνων τες γυναί- κες και τες έθιάζαν.

Κ' είδεν από τό κάστρο τήν καταστροφή της Κασ- σώπης.

Τήν άλλην ήμέρα άμα έβγήκε ό ήλιος οι βάρ- βαροι άποτέλειωσαν τήν έρήμαξη κι' έβκλθθηκαν μέ πό- θο νά πάρουν τό κάστρο. Ήθελαν νά τελειώσουν.

Τότες ένω οι κριοί έβκρούσαν, στην κοούρη οι άρ- χόντισσες έβαλθθηκαν νά χερεύουν, κι' έπρωστατούσε στο χορό ή θλιμμένη Άσκληπηγένεια.

Και έστάθη αυτή ή πρώτη πού από τό βράχο του Καστρου έπήδησε στη θάλασσα, όταν έβρέθη στού γκρεμού τό χέλι, και μία μία έπέσαν κατόπι της όλες, οι άρχόντισσες, οι άθάνατες, πού έπροτίμησαν τήν τιμή, τήν έλεφτερία τήν πατρίδα κάλλιο παρά τή ζωή τους.

Κρασάδες 1901

(*) Ζήτω, ζήτω φέρτε φαγητό και πιωτό.